

ใครที่กำลังท้อและหมดหวังลองอ่านนี้ดูครับ..เพื่อมันจะช่วยอะไรได้บ้าง

นำเสนอเมื่อ : 18 พ.ย. 2552

เรื่องราวต่อไปนี้ อาจจะเปลี่ยนแปลง “ทัศนคติ” ที่คุณมีต่อชีวิตคุณได้

ผมได้สุนทนากับเพื่อนคนหนึ่ง
ถึงแม่ว่า เขาจะทำงานสองอย่าง
รายได้แต่ละเดือน หักลบรายจ่ายแล้ว
ยังเหลือแค่นิดเดียว แต่เขาก็มีความสุขมาก
ผมอดแปลกใจไม่ได้ ที่เขามีความสุขขนาดนั้น
เพราะเขามีรายได้น้อย ต้องประหยัดมัธยัสถ์
จึงจะพอมีเงินเหลือเลี้ยงดู คุณพ่อคุณแม่สูงอายุ
พอลดาแม่ยาย ภรรยา และลูกสาวอีกสองคน
ไหนจะค่าใช้จ่ายต่าง ๆ จุกจิกภายในครอบครัว

เขาอธิบายให้ฟังว่า เป็นเพราะหลุยส์ปีก่อน เขาได้เห็นเหตุการณ์
บางอย่างที่ประเทศอินเดีย ขณะนั้นเขา ประสบปัญหาที่สาหัสมาก
สภาพจิตใจตกต่ำ จึงไปเที่ยวอินเดียเพื่อให้สบายใจขึ้น

เขาได้เห็นกับตา ผู้หญิงชาวอินเดียคนหนึ่ง ถ้อมีดอธิด์
ตัดแขนขวาของลูกตัวเอง สายตาที่หมดหวังของผู้หญิงคนนั้น
และเสียงร่ำไห้ครวญครางด้วยความเจ็บปวดของเด็กอายุสี่ขวบ
จนบัดนี้ยังวนเวียนอยู่ในใจเขามีรูสึม

คุณอาจจะถามว่า ทำไมแม่คนนั้นจึงต้องทำเช่นนี้ ?
เป็นเพราะลูกของเธอ ชุกชนเกินไปหรือเปล่า ?
หรือเป็นเพราะแขนของเด็กติดเชื่อ ?
...ไม่ใช่...ไม่ใช่อย่างที่คิด

ที่แท้ทำไปเพื่อให้เด็กสามารถไปขอทานตามถนน
แม่ผู้สิ้นหวังคนนั้น จงใจทำใหลูกตัวเองพิการ
เพื่อเขาสามารถออกขอทานตาม ท้องถนนได้

เพื่อนของผมคนนี้ ตกใจแทบช็อก ขนมบึ้งในมือ
ที่เพิ่งกินไต่ครึ่งก้อน ตกหล่นลงพื้น ทันทีทันใดก็มีเด็ก ๆ
ห่าหกดคน กรูกันเข้ามา แย่งชิงขนมบึ้ง ที่เลอะทรายบนพื้น
เหมือนกับปฏิกิริยาอัตโนมัติ เวลาเผชิญกับความหิวโหย
เขาตกใจกับเหตุการณ์ดังกล่าว

โกดซ์ของเขาขับรถพาไปยังร้านขนมบึ้งที่ไกลที่สุด
เขาเข้าไปในสองร้าน ของละแวกนั้น ขอซื้อขนมบึ้ง
ทั้งหมดในร้าน เจ้าของร้านขนมบึ้งแปลกใจมาก
แต่ก็ยินดีขายขนมบึ้งทั้งหมด ให้เขา เขาชำระเงินทั้งหมด
ไม่ถึงหนึ่งร้อยเหรียญ ซื้อขนมบึ้งมาประมาณสิร้อยกว่าก่อน
(ตักก่อนละไม่ถึง 25 เซน) แล้วซื้ออีกหนึ่งร้อยเหรียญ
ซื้อของใช้ประจำวัน

และแล้ว เขาก็นั่งบนรถบรรทุก พร้อมด้วยขนมบึ้งเต็มคันรถ
ขับไปบนถนน ขณะที่เขาแจกจ่ายขนมบึ้ง และของใช้ประจำวัน
ให้กับเด็ก ๆ ซึ่งพิการเป็นส่วนใหญ่ นั่น พวกเขาหลงใหลกับ
ให้ด้วยความดีใจ นั่นเอง เป็นครั้งแรกในชีวิต ที่เขาคิดได้ว่า

ทำไมคนเราจึงสามารถละทิ้ง ศักดิ์ศรีของตนเอง

เพียงเพื่อซื้อขนมบึ้ง ราคาไม่ถึง 25 เซน

เขาเริ่มบอกตนเองว่า ตนเองนั้นโชคดีแค่ไหน

เขามีร่างกาย ครบสามสิบสอง มีอาชีพการงาน
มีครอบครัว มีโอกาสบนเวทีอาหารขึ้นโหนด อาหาร
ขึ้นโหนด ไม่อูร่อย มีโอกาสสวมใส่เสื้อผ้า มีโอกาส
ครอบครองสิ่งของมากมายที่คนอื่นไม่มี

ตอนนี้ ผมเริ่มคิดได้ และตระหนักได้ว่า ชีวิตของผมมันอย่าแยะ
จริงหรือ ? บางทีมันอาจไม่ได้แยะ ขนาดนั้นก็ดู คุณละ ?
บางที เมื่อครั้งหน้าคุณรู้สึกว่าคุณชีวิตของคุณกำลังอย่าแยะ
ลองคิดถึงเด็ก คนที่ต้องเสียแขนเพื่อเป็น ขอทานคนนั้นดูสิ !

“ ความรู้สึกพอ ”

ไม่ใช่มาจากการเติมเต็มสิ่งที่คุณต้องการ
แต่มาจากการตระหนักว่า คุณมีมากมายและเพียงพอ

เมื่อประตูแห่งความสุขปิดลง ประตูอีกบานหนึ่งก็จะเปิดออก
แต่บ่อยครั้ง เรามัวแต่จ้องบานประตู ที่ปิดลงเท่านั้น
ไม่ได้สังเกตเห็น ประตูอีกบานหนึ่ง ที่เปิดออกเพื่อเรา

จริงๆอยู่ พวกเรามักจะรู้ว่า ตนเองมี
ก็ต่อเมื่อเราสูญเสียมัน แต่พวกเราที่ต้องคอยจนกว่า
ของสิ่งนั้นมาถึง จึงจะรู้ว่า เราไม่มีมัน

การมอบความรักทั้งหมดให้กับผู้อื่น

มิได้หมายความว่า เราจะได้รับความรัก ตอบกลับมาอย่างเท่าเทียมกัน
อย่าหวังว่า รักผู้อื่นแล้วผู้อื่นจะรักตอบ จงสนใจแค่ให้ความรักนั้น เติบโต
ขึ้นในใจพวกเขา แต่อย่าเฝ้าโตขึ้นเลย

ก็จงพอใจกับความรักที่เติบโตขึ้นในใจ ของคุณเอง

จงอย่ามองเพียงรูปร่างนอก เพราะสักวันมันจะหลอกคุณ
จงอย่ามองแค่ความร่ำรวย ทรัพย์สินสมบัติ เพราะสักวันมันจะจางลง

หาใครสักคน ที่ยึดให้คุณ เพราะเมื่อมีรอยยิ้มจะทำให้อารมณ์ของคุณดีขึ้น
หาใครสักคน ที่ทำให้คุณนอนยิ้มได้จากใจจริง
บางครั้ง เมื่อคุณคิดถึงใครสักคน ความคิดถึงนั้น อาจถึงขั้นให้คุณคว้า
ตัวเขาออกมาจากความฝัน โอบกอดตัวเขาเอาไว้ ไล่ตามความฝัน
ของคุณเอง

ไปยังที่ ๆ คุณอยากไป ... เป็นอย่างคน ที่คุณอยากเป็น

เพราะคุณ มีเพียงชีวิตเดียว

โอกาสและเวลา มีไม่มาก ในการทำสิ่งที่คุณอยากทำ

